

CONVENȚIA O.I.M. (NR. 138) PRIVIND VÂRSTA MINIMĂ DE ÎNCADRARE ÎN MUNCĂ*

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, și reunită, aici, la 6 iunie 1973, în cea de-a cincizeci și opta sesiune a sa,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la vârsta minimă de încadrare în muncă, problemă care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii, luând notă de termenii Convenției asupra vârstei minime (industrie), 1919; ai Convenției asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920; ai Convenției asupra vârstei minime (agricultură), 1921; ai Convenției asupra vârstei minime (cărbunari și fochiști), 1921; ai Convenției asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932; ai Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936; ai Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (industrie), 1937; ai Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937; ai Convenției asupra vârstei minime (pescari), 1959 și ai Convenției asupra vârstei minime (munci subterane), 1965,

Considerând că a sosit momentul să se adopte un instrument general asupra acestui subiect care va trebui să înlocuiască treptat instrumentele existente ce se aplică unor sectoare economice limitate, în vederea abolirii totale a muncii copiilor,

După ce a hotărât că acest instrument va lua forma unei Convenții internaționale,

Adoptă, la 26 iunie 1973, următoarea Convenție, care se va numi „Convenție asupra vârstei minime, 1973“:

ARTICOLUL 1

Orice Stat membru care aplică prezenta Convenție se angajează să urmărească o politică națională care să asigure abolirea efectivă a muncii copiilor și să ridice în mod progresiv vârsta minimă de încadrare în funcție sau de folosire la muncă la un nivel care să permită adolescenților cea mai completă dezvoltare fizică și mintală.

ARTICOLUL 2

1. Orice Stat membru care ratifică prezenta Convenție va specifica, printr-o declarație anexată ratificării sale, o vârstă minimă de încadrare în funcție sau folosire la muncă pe teritoriul sau pe mijloacele de transport înmatriculate pe teritoriul său; cu excepția dispozițiilor art. 4 și 8 ale prezentei Convenții, nici o persoană de vârstă inferioară acestei limite minime nu va putea fi încadrată într-o funcție sau folosită la muncă în vreo profesie oarecare.

2. Orice Stat membru care a ratificat prezenta Convenție va putea, în consecință, să informeze, prin noi declarații, pe directorul general al Biroului Internațional al Muncii că ridică vârsta minimă stabilită anterior.

3. Vârsta minimă stabilită, conform paragrafului 1 al prezentului articol, nu va putea fi inferioară vârstei la care încetează școlarizarea obligatorie și, în nici un caz, vârstei de 15 ani.

* *Adoptată la Conferința generală a OIM de la Geneva la 6 iunie 1973.*

România a ratificat Convenția prin Decretul nr. 83/1975 publicat în „Buletinul Oficial al României“, partea I, nr. 86 din 2 august 1975.

4. Deosebit de dispozițiile paragrafului 3 al prezentului articol, orice Stat membru, a cărei economie și instituții școlare nu sunt suficient de dezvoltate, va putea, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă acestea există, să stabilească, într-o primă etapă, o vârstă minimă de 14 ani.

5. Orice Stat membru care va stabili o vârstă minimă de 14 ani, în virtutea paragrafului precedent, trebuie să declare în rapoartele pe care este obligat să le prezinte în baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii:

- a) fie că motivul hotărârii sale persistă;
- b) fie că renunță de a se prevala de paragraful 4 de mai sus, cu începere de la o anumită dată.

ARTICOLUL 3

1. Vârsta minimă de încadrare în orice fel de funcție sau de folosire în orice fel de muncă ce, prin natura sa sau prin condițiile în care se exercită, este susceptibilă de a dăuna sănătății, securității sau moralității adolescenților, nu trebuie să fie sub 18 ani.

2. Funcțiile sau muncile prevăzute la paragraful 1 de mai sus vor fi determinate de către legislația națională sau autoritatea competentă, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă astfel de organizații există.

3. Fără a mai ține seama de dispozițiile paragrafului 1 de mai sus, legislația națională sau autoritatea competentă poate, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă ele există, să permită încadrarea în funcție sau folosirea în muncă a adolescenților începând cu vârsta de 16 ani, cu condiția ca sănătatea, securitatea și moralitatea lor să fie pe deplin garantate și să primească, pentru ramura respectivă de activitate, o instruire corespunzătoare sau o școlarizare profesională.

ARTICOLUL 4

1. În măsura în care este necesar, și după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă ele există, autoritatea competentă poate excepția de la aplicarea prezentei Convenții anumite categorii de funcții sau de munci dacă aplicarea dispozițiilor Convenției la aceste categorii ridică dificultăți de executare deosebite și importante.

2. Orice Stat membru care ratifică prezenta Convenție trebuie ca, în primul său raport asupra aplicării acesteia, pe care este obligat să-l prezinte conform art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii să indice motivat categoriile de funcții sau munci care au fost exceptate, în baza paragrafului 1 al prezentului articol; în rapoartele ulterioare se va arăta starea legislației și practicii proprii în ce privește aceste categorii, precizându-se în ce măsură s-a aplicat sau s-a propus să se aplice prezenta Convenție în ce privește numitele categorii.

3. Prezentul articol nu exceptează de la aplicarea prevederilor prezentei Convenții funcțiile sau muncile arătate la art. 3.

ARTICOLUL 5

1. Orice Stat membru, a cărei economie și servicii administrative nu sunt suficient de dezvoltate, va putea, după consultarea organizațiilor celor care angajează

și ale lucrătorilor, interesate, dacă ele există, să limiteze, într-o primă etapă, câmpul de aplicare a prezentei Convenții.

2. Statul membru care se prevalează de paragraful 1 al prezentului articol trebuie să arate, printr-o declarație anexată ratificării sale, ramurile de activitate economică sau tipurile de întreprinderi cărora urmează a li se aplica dispozițiile prezentei Convenții.

3. Câmpul de aplicare a prezentei Convenții trebuie să cuprindă cel puțin: industriile extractive; industriile de manufactură; de construcții și lucrări publice; electricitatea, gazele, apa; serviciile sanitare; transporturile, antrepozitele și comunicațiile; plantațiile și alte întreprinderi agricole exploatate în principal în scopuri comerciale, cu excepția întreprinderilor familiale sau de mici proporții care produc pentru consumul local și nu folosesc în mod regulat lucrători salariați.

4. Orice Stat membru, care a limitat câmpul de aplicare a Convenției, în virtutea prezentului articol:

a) trebuie să arate, în rapoartele pe care este obligat să le prezinte, în baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, situația generală a folosirii muncii adolescenților și copiilor în ramurile de activitate exceptate de la aplicarea prezentei Convenții, precum și orice progres realizat în vederea lărgirii aplicării dispozițiilor Convenției;

b) poate oricând să extindă câmpul de aplicare a Convenției printr-o declarație adresată directorului general al Biroului Internațional al Muncii.

ARTICOLUL 6

Prezenta Convenție nu se aplică muncii efectuate de copii sau adolescenți în institutele de învățământ general, în școlile profesionale sau tehnice ori în alte institute de formare profesională și nici muncii efectuate de persoane sub 14 ani în întreprinderi, dacă această muncă se îndeplinește în conformitate cu condițiile stabilite de autoritatea competentă după consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă astfel de organizații există, și dacă face parte integrantă:

a) fie dintr-o școală sau dintr-un curs de formare profesională a cărui responsabilitate revine conducătorului unei școli sau unei instituții de formare profesională;

b) fie dintr-un program de formare profesională aprobat de autoritatea competentă și executat în principal sau în întregime într-o întreprindere;

c) fie dintr-un program de orientare destinat să faciliteze alegerea unei profesii sau a unui tip de formare profesională.

ARTICOLUL 7

1. Legislația națională poate autoriza încadrarea în munci ușoare a persoanelor între 13 și 15 ani sau executarea de către aceste persoane a astfel de munci, cu condiția ca muncile respective:

a) să nu fie susceptibile de a le prejudicia sănătatea sau dezvoltarea;

b) să nu fie de natură a le prejudicia: interesul pentru școală, participarea la programele de orientare au formare profesională aprobate de autoritatea competentă, posibilitatea de a beneficia de instruirea primită.

2. Legislația națională poate, de asemenea, cu excepția condițiilor prevăzute de alin. a) și b) ale paragrafului 1 de mai sus, să permită încadrarea în funcție sau

folosirea la muncă a persoanelor în vârstă de cel puțin 15 ani care nu și-au terminat încă școlarizarea obligatorie.

3. Autoritatea competentă va determina activitățile în care încadrarea în funcție sau folosirea la muncă poate fi permisă în conformitate cu paragrafele 1 și 2 ale prezentului articol și va fixa durata în ore și condițiile funcției sau muncii respective.

4. Fără a mai ține seama de prevederile paragrafelor 1 și 2 ale prezentului articol, un Stat membru care s-a folosit de dispozițiile paragrafului 4 al art. 2 poate, atât timp cât înțelege să se prevaleze de aceste dispoziții, să înlocuiască vârstele de 12 și 14 ani cu vârstele de 13 și 15 ani indicate în paragraful 1 și vârsta de 14 ani cu vârsta de 15 ani indicată la paragraful 2 al prezentului articol.

ARTICOLUL 8

1. După consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor, dacă acestea există, autoritatea competentă poate autoriza, de la caz la caz, prin derogare de la interdicția de încadrare în funcție sau folosire la muncă prevăzută de art. 2 al prezentei Convenții, participarea la activități de genul spectacolelor artistice.

2. Autorizările astfel acordate trebuie să limiteze durata în ore a serviciului sau muncii autorizate și să-i fixeze condițiile.

ARTICOLUL 9

1. Autoritatea competentă va lua toate măsurile necesare, inclusiv prevederea de sancțiuni corespunzătoare, în vederea asigurării aplicării efective a prezentei Convenții.

2. Legislația națională, sau autoritatea competentă, va stabili persoanele cărora le revine sarcina respectării dispozițiilor de aplicare ale prezentei Convenții.

3. Legislația națională, sau autoritatea competentă, va stabili registrele sau alte documente pe care cel care angajează este obligat să le țină și să le păstreze la dispoziția sa; aceste registre sau documente vor indica numele și vârsta sau data nașterii, certificate, pe cât posibil, în modul convenit, a persoanelor încadrate în muncă de el sau care muncesc pentru el, și a căror vârstă este sub 18 ani.

ARTICOLUL 10

1. Prezenta Convenție revizuieste Convenția asupra vârstei minime (industrie), 1919; Convenția asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920; Convenția asupra vârstei minime (agricultură), 1921; Convenția asupra vârstei minime (cărbunari și fochiști), 1921; Convenția asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932; Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936; Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (industrie), 1937; Convenția asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937; Convenția asupra vârstei minime (pescari), 1959 și Convenția asupra vârstei minime (munci subterane), 1965, în condițiile fixate mai jos.

2. Intrarea în vigoare a prezentei Convenții nu încheie calea ratificării ulterioare a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936; Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (industrie), 1937; Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937; Convenției asupra vârstei minime (pescari), 1959 și Convenției asupra vârstei minime (munci subterane), 1965.

3. Convenția asupra vârstei minime (industrie), 1919; Convenția asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920; Convenția asupra vârstei minime (agricultură), 1921

și Convenția asupra vârstei minime (cărbunari și fochiști), 1921 vor înceta să mai fie deschise ratificării ulterioare din momentul în care toate Statele membre, părți la aceste Convenții, vor consimți la această închidere, fie ratificând prezenta Convenție, fie printr-o declarație comunicată directorului general al Biroului Internațional al Muncii.

4. Cu începere de la intrarea în vigoare a prezentei Convenții:

a) faptul că un Stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (industrie), 1937, acceptă obligațiile prezentei Convenții și fixează, conform art. 2 al acesteia, o vârstă minimă de cel puțin 15 ani, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (industrie), 1937;

b) faptul că un Stat membru parte la Convenția asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932, acceptă obligațiile prezentei Convenții pentru muncile neindustriale, în sensul numitei Convenții, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932;

c) faptul că un Stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937, acceptă obligațiile prezentei Convenții pentru muncile neindustriale, în sensul numitei Convenții și fixează, conform art. 2 al prezentei Convenții, o vârstă minimă de cel puțin 15 ani, antrenează de plin drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937;

d) faptul că un Stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936, acceptă obligațiile prezentei Convenții pentru munca maritimă și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei Convenții, o vârstă minimă de cel puțin 15 ani, fie că precizează că art. 3 al prezentei Convenții se aplică muncii maritime, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936;

e) faptul că un Stat membru, parte la Convenția asupra vârstei minime (pescari), 1959, acceptă obligațiile prezentei Convenții pentru pescuitul maritim și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei Convenții, o vârstă minimă de cel puțin 15 ani, fie că precizează că art. 3 al prezentei Convenții se aplică la pescuitul maritim, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (pescari), 1959;

f) faptul că un Stat membru, parte la Convenția asupra vârstei minime (munci subterane), 1965, acceptă obligațiile prezentei Convenții și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei Convenții, o vârstă minimă cel puțin egală cu cea pe care a indicat-o în executarea Convenției din 1965, fie că precizează că o astfel de vârstă se aplică conform art. 3 al prezentei Convenții la muncile subterane, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (munci subterane), 1965.

5. Cu începere de la intrarea în vigoare a prezentei Convenții:

a) acceptarea obligațiilor prezentei Convenții atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (industrie), 1919, în ce privește aplicarea art. 12 al acesteia;

b) acceptarea obligațiilor prezentei Convenții pentru agricultură atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (agricultură), 1921, în ce privește aplicarea art. 9 al acesteia;

c) acceptarea obligațiilor prezentei Convenții pentru munca maritimă atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920, în ce privește aplicarea art. 10 al acesteia și a Convenției asupra vârstei minime (cărbunari și fochiști), 1921, cu privire la aplicarea art. 12 al acesteia.

ARTICOLELE 11 – 18

Dispoziții finale tip.